

Kölöncz: a pásztor ebek nyakára akasztott fanehezék.

Rúdszárnyfa: a kocsi rudjának a kocsi elejével való szilárd összekötésére szolgál.

Rekettyefa: a vörösberkenyét nevezik így.

Magyalfa: (*quercus pubesceus*) molyhostölgy.

Tökjuhar: (*acer pseudoplatanus*) fehér vagy fürtösjuhar.

Kinyestés, kitisztítás: áterdőlés.

Huzatják a fát: t. i. ékek segítségével azon oldal felé, merre döntené akarják.

Fölnyestik a fát: alsó ágaitól megfosztják, alsó ágait levagdossák.

Megroppan a fa: berecscsen döntés alkalmával.

Haraszt: általán almot jelent.

Végül legyen szabad a Soltz Károly ur által az „Erdészeti Lapok“ juniusi füzetében említett „zsert“ szó (nyomórúd) eredetére nézve megjegyezni, hogy ez a tót „žrě“ szóból veszi eredetét, s kevés átalakítással elég helytelenül ép úgy használtatik némely magyar vidéken, mint pl: a gyalogfenyő helyett a „borovicska“.

Vác, 1883. július 22.

Erdödi György.

A magyar nyelv érdekében.

Hazánk erdőségei kevés kivétellel idegen ajku néplakta vidékeken fekszenek, mely népeknek — a németek kivételével — nincs fejlődött erdészeti műnyelve, s nevezetesen a favágói munkálatok körén kívül eső fogalmak és tárgyak megjelölésére nincs saját kifejezése. Ily kifejezéseket azután kölcsön vesznek más nyelvből és pedig abból, mely leginkább kézügybe esik. S minthogy az erdészet nyelve a nemrég mult-

ban általában s jelenleg is még igen sok helyen a német: nem csodálkozhatunk, ha tóttól, oláhtól stb. halljuk, hogy beszél a „slóg“-ról (Schlag), „klauz“-ról (Klause), azután meg „pán fersner“ „domnu forsmájszter“-ről stb. tárgyal.

De nemcsak más ajkuaktól, hanem még magyar néptől is hall az ember ily torzított német kifejezéseket, mint a jáger-korszak hagyományát.

Az mindenesetre igen furcsa dolog, hogy magyar erdő-tisztnek az illető nép szája-íze szerint elferdített német szókat kell használnia, midőn erdei munkásaival értekeznek!

Azt hiszszük, hogy e visszásságot meg lehetne szüntetni, s a nép által használt német szavak helyébe fokozatosan a megfelelő magyar kifejezéseket lehetne meghonosítani.

Ennek keresztülvitelét megköveteli egyfelől a magyar erdőszet, s illetőleg a magyar erdőtisztnek méltósága, de másfelől a magyar nyelv terjesztésének is, bár szerény, de biztos eszköze a nélkül, hogy (nemzetiségi) ellenségeinknek már az unalomig hangoztatott („nyelvelnyomás“, „tűzzel-vassal magyari-zálás“) vádjaira jogos alapot nyujtanánk.

És ezen feladat megoldásában minden rendü és rangu magyar erdőtiszt részt vehet, de kötelessége is részt vennie. Legtöbbet azonban természetesen a kezelő erdőtiszttektől kell várnunk, kik a néppel lépten-nyomon érintkeznek, s ezeknek fő-fő ügynökei az erdőörök, — még ha azok idegen nyelvűek is — kik előlegesen megfelelően utasítandók.

A kivitel részletes módjáról igen sokat lehetne beszélni, de nem szándékozunk utasítás írásába bocsátkozni. Csak a figyelmet kívántuk ezen körülményre felhívni, s az, a ki akar tenni ez irányban, az bizonyára megtalálja a leghelyesebb utat és módot. — Sapienti pauca sat. . . . !